

ZLOMY A PĀ~ELOMY - IV.

PondĀ~lĀ~, 29 Ā~TMĀ~jen 2012

KoneĀ~nĀ~ jsem pĀ~TMišel na to, proĀ~ si mám šetĀ~TMit na penzi. KĀ~TMĕĀ~kodlak mi pĀ~TMi obĀ~dĀ~ vysvĀ~tlil, Ā~z toho dĀ~vodu, abych si pak odpoĀ~inul, mĀ~l bydlení a vĀ~bec si uĀ~ĳival svých pochybných staromilných libĀ~stek.

„Houby kamaráde,“ zavrtĀ~ hlavou. „Myslím, Ā~e uĀ~ jsem nejlepšiho ministra viditelném vesmíru pochopil.“ „No to nám popiš,“ pĀ~TMidal se PĀ~TMemek. „My spoĀ~TMit na dĀ~chod, abychom mĀ~li z Ā~eho splácet, pánové. ProtoĀ~e aĀ~ my budem v dĀ~chodu, budem dostávat sloĀ~en nĕkoliv poukázky. A z Ā~eho to pak chcete platit, kdyĀ~ teĀ~ nebudete spoĀ~TMit, ha?“ Jo. To má logiku. „ se tomu Ā~tvrteĀ~ dĀ~chodovej pilíĀ~TM.“ Zas tak veselo pĀ~TMes den nebylo. UĀ~ mi ta práce leze drobet na hlavu, prostĀ~ moc a hlavnĀ~ dlouho. TeĀ~ uĀ~ chodím do práce za tmy a zpátky taky. JeštĀ~ mĀ~síc a bude fajn. Na pĀ~l uch poslouchám Milana, jak si stĀ~Ā~uje na to, Ā~e SoĀ~a koupila úplnĀ~ pitomý kĀ~TMesla bez domluvy, Ā~e to jsou vyhozený per si v duchu gratuluju, Ā~e s Pavlínkou máme tyhle vĀ~ci vyĀ~TMšený, a Ā~e uĀ~ docela jistĀ~ nikdy nebude dĀ~leĀ~itý Ā~TMšit beze mĀ~. StejnĀ~, jako já bez ní. ONA ZaĀ~alo snĀ~Ā~it. Sice v souladu s pĀ~TMedpovĀ~dí, ale stejnĀ~ moc br ale na horách... ve mĀ~stĀ~ je nahouby. ObzvlášĀ~ kdyĀ~ máte mimino v koĀ~árku. NicménĀ~ jsem to padající bílo chtĀ~la ukázat MajdĀ~, urĀ~itĀ~ bude valit kukadla, to bude sranda. A taky Ā~e valila, dokonce to i okomentovala nĀ~j mimoĀ~TMĀdnĀ~ dlouhým a mimoĀ~TMĀdnĀ~ nesrozumitelným slovem. Ale po deseti minutách usnula a mĀ~ se myšlenky vrátily do soudní sínĀ~. Stání o vypoĀ~TMĀdání SJM netrvalo dlouho. SoudkynĀ~ odklepla mĀ~j pĀ~vodní návrh, se kterým jsem pĀ~TMed rozvodem byla za manĀ~elem, ale on ho tenkrát odmítl. ChtĀ~la jsem pouze svoje auto. SoudkynĀ~ se mĀ~ ptala, jestli to nechci rozmyslet, normálnĀ~ by mi patĀ~TMila ideální polovina baráku, jenĀ~e já mám své zásady. Jednou jsem Ā~TMekla, Ā~e po HoĀ~TMkém nic nechci, tak to pĀ~TMece nezmĀ~ním jen proto, Ā~e náhodou umĀ~TMel. HlavnĀ~ teĀ~ kdyĀ~ vím, Ā~e by jeho dĀ~dice. Blip blip... ozval se mobil. Hm, SMS od Petry: Zajtra doobeda sa stavim, musime nieco prebrat. No OK. To jsem zvĀ~davá, jakou pĀ~TMírodní katastrofu s sebou sestĀ~TMiĀ~ka pĀ~TMinese tentokrát. Dovářila se jak velká voda, jako vĀ~dyck s ní oblak nĀ~jakého parfému... od jisté doby se neorientuji v nových vĀ~ních svĀ~tových znaĀ~ek. „Ahoj Pavluš a ako sa máte?“„Primerane... Ā~o Ā~a privádza, vysyp to radšej rovno, prosím Ā~a.“„No vieš, Karolov syn trvá na tom, Ā~e mám Ā~o najskôr vypadnúĀ~ z baráku. Vôbec sa s ním nedá hovoriĀ~...“ pĀ~TMĕvrátila oĀ~i. „Chceš povedaĀ~ Ā~e sa nechce nechaĀ~ „presvedĀ~ovaĀ~“ tvojimi vnaďami, Ā~e?“ „No veĀ~ hovorím, vôbec s ním neni reĀ~. A to mu tam zatiaĀ~ nepatří ani kávová lyĀ~iĀ~ka! UĀ~ sa vidí univerzálny dediĀ~. On si predstavuje, Ā~e odtiaĀ~ odídem s holým zadkom, lenĀ~e to ja vôbec nemám chuĀ~. Hovorím mu, nemyslí, Ā~e ako partnerka, obyvateĀ~ka toho domu mám na nieĀ~o nárok, vieš, nemyslím právne, ja viem, Ā~e právne nemám nárok na niĀ~, ani som tam nebola prihlásená, ale hovorím mu: Ā~udsky, pán Tomáš, nemyslíte si, Ā~e Ā~udsky je nespravodlivé vyhodiĀ~ ma na ulicu?“ „Ty si fakt neveríteĀ~ná. A Ā~o ti na to Ā~udsky povedal?“ „Ā~e sa nehodlá o niĀ~ deliĀ~ s Ā~enskou ako som ja! No chápeš to?“ „Hm... aj hej Ā~loveĀ~e.“ koukla jsem na ni. „PoĀ~úvaj, nebuĀ~me hlúpe. Nie je Ā~iadny dôvod aby chlapec zhrabol úplne všetko po tvojom manĀ~elovi. VeĀ~ si ani netušila, Ā~e existuje!“„PoĀ~kaj, poĀ~kaj. KeĀ~ som od Karola odchádzala ja, išla som hrdo s igelitkou, a mám svoju Ā~esĀ~, keĀ~ som raz povedala, Ā~e niĀ~ nechcem, tak niĀ~ nechcem. Jeho dediĀ~i ma nezaujímajú, aj keby ich mal desaĀ~.“ Petra na mĀ~ zírala.„Ty si fakt neni normálna. Daruješ majetok úplne cudziemu Ā~loveku, zatiaĀ~ Ā~o máte s Jirkou ledva Ā~o jesĀ~?“ Tohle mĀ~ naštvalo. „Neni pravda, Ā~e máme ledva Ā~o jes A vôbec, Jirku z toho vynechaj láskavo. Si myslíš, Ā~e som zabudla, Ā~o medzi vami bolo??“ Najednou bylo všechno nĀ~jak špatnĀ~. ChtĀ~la jsem, aby uĀ~ byla pryĀ~. JenĀ~e ona ne. „NerozĀ~uĀ~uj sa prosím Ā~ radšej premýšĀ~aj. To je ti fuk, Ā~e musí robiĀ~ dvanásťky? Ā~e ty musíš pri plienkach prekladaĀ~? NaĀ~o je ti toĀ~ko titulov, keĀ~ nedokáĀ~eš rozumne riešiĀ~ svoje problémy?“„No hlavne Ā~e ty dokáĀ~eš vĀ~dy rozumne vyriešiĀ~ svoje problémy. Hlavne cez posteĀ~!“ uĀ~ jsem ji mĀ~la fakt plný z JenĀ~e to najlepši jenom mĀ~lo pĀ~TMijít.„Prosím Ā~a prestaĀ~. Vymyslela som skvelú stratégiu, ako vyuĀ~iĀ~ situáciu. PomôĀ~e to vám a pomôĀ~e to aj mne. StaĀ~í, aby si stopila ten papier, kde Karol podpísal, Ā~e nie je otcom malej. V rodnom liste ho má zapísaného, nie?“ UdĀ~lalo se mi bílo v hlavĀ~ a musela jsem si sednout.„Ty si sa zbláznila,“ vydechla jsem. „PreĀ~o? Potrebuješ prachy? Potrebuješ. Je HoĀ~TMký mĀ~tvý? Je.“ BoĀ~e mĀ~j, tohle je moje sestra. Jak jsme se my dvĀ~ mohly narodit ve stejné rodinĀ~.„Petra... ja neverím vlastným ušiam. Pozri, nech si urobila v Ā~ivote Ā~okoĀ~vek, furt som Ā~a brala, Ā~e si moja sestra. Ale toto snĀ~ nemôĀ~eš mysleĀ~ váĀ~nĀ~ predsa.“„Ty si bola vĀ~dycky krava.“ Zapálila si. Ani mi v tu chvíľi nedošlo, Ā~e se u nás doma nekouĀ~TMí a automaticky jsem jí chtĀ~la pĀ~TMinést popelník.„Von.“„Ā~eOĀ~e? Ty ma vyhadzuješ?“„Jo. Na balkón. Tu sa nefajĀ~í.“Vyšla jsem s ní. TakĀ~e já uvedu, Ā~e dítĀ~ je HoĀ~TMkého. ÚplnĀ~ jsem se otĀ~TMásla. To nedokáĀ~ fakt, Ā~e by se ty peníze hodily. Sakra.„Moc o tom nepremýšĀ~aj, sestriĀ~ka. Ā~ivot neni jednoduchý a keĀ~ máš moĀ~nosĀ~ s tým nieĀ~o urobiĀ~, urob to.“„Ja nejsom ty.“„BohuĀ~iaĀ~,“ ušklíbla se. Jo, bohuĀ~el. MĀ~la bych spoustu vĀ~cí jednoduššich. „TakĀ~e ty myslíš, Ā~ som mala uplatniĀ~ nárok na Majdu...“„Iste. Predsa si za tie roky všetko neodnese ten blbec.“ V hlavĀ~ se mi prohánĀ~lo všechno moĀ~ný. HlavnĀ~ poslední leta s HoĀ~TMkým. Sakra, vĀ~dyĀ~ ten ná mám. Choval se ke mnĀ~ jak ke sluĀ~ce. Moje chyba... ale to neznamená, Ā~e bych se nemohla taky trochu vypoĀ~TMĀdat. JenĀ~e, co by probĀ~h Ā~TMekl Jirka na to, Ā~e by Majda oficiálnĀ~ nebyla jeho? To pĀ~TMece nejde.... ROMAN